הַצָּבַע הַשְּׁמִינִי

שְׁלוֹמִית בֹּהֵן אָסִיף

אִירָה: עִנְבָל לַיְיטְנֶר

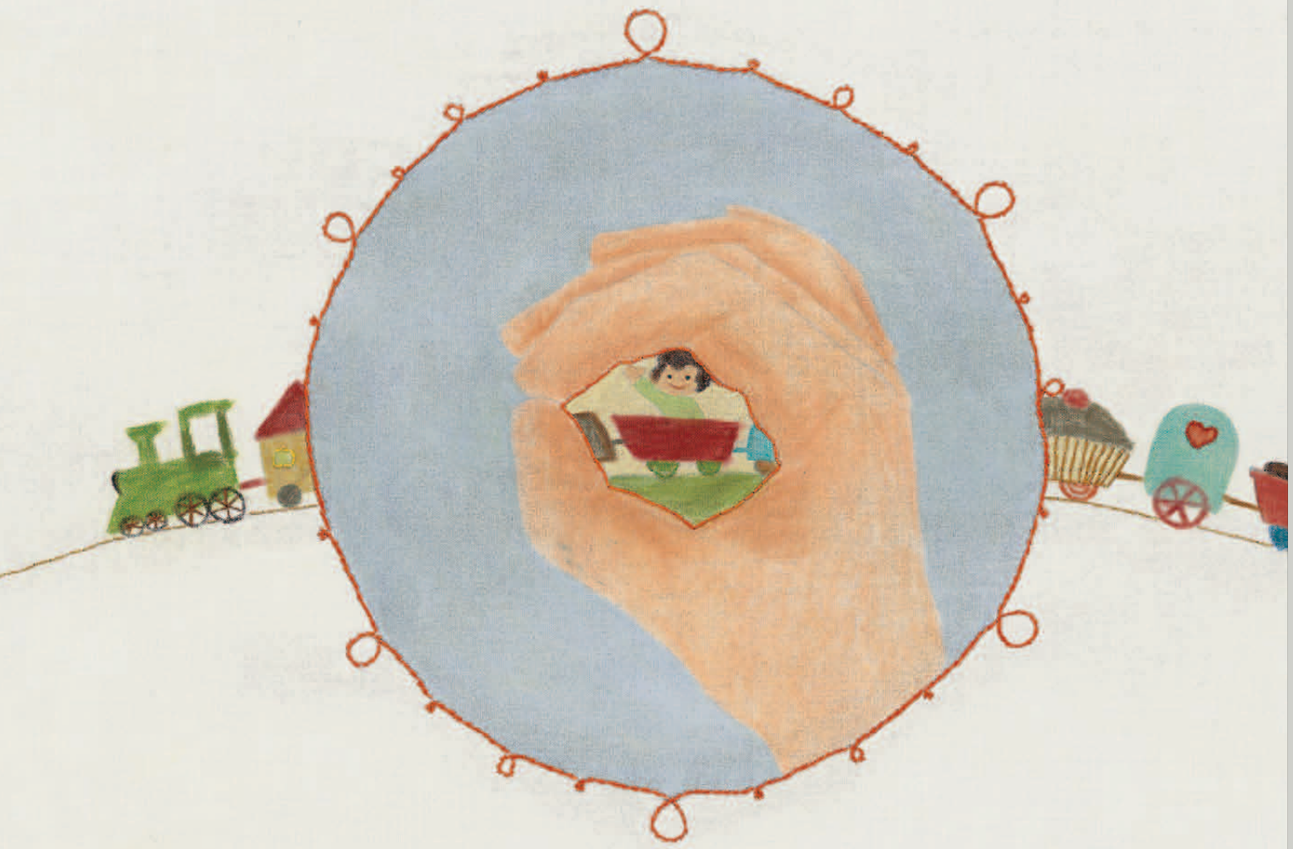

מִן הָעִגּוּל הַקָּטָן

זֶה קוֹרֶה לִפְעָמִים
לֹא תָּמִיד,
אֶצְבַּע לָאֲגוּדָל
אֲנִי מַצְמִיד.

עוֹשֶׂה לִי עִגּוּל
וּמְקָרֵב אוֹתוֹ לָעַיִן,
מַבִּיט עַל הָאֲדָמָה
וְעַל הַשָּׁמַיִם.

מִן הָעִגּוּל הַקָּטָן
שֶׁנּוֹגֵעַ לִי בַּחֹטֶם,
אֲנִי רוֹאֶה דְּבָרִים
שֶׁלֹּא רָאִיתִי קֹדֶם.

הַצָּבַע הַשְּׁמִינִי

שְׁמוֹנָה צְבָעִים רָאִיתִי
בַּקֶּשֶׁת עַל הַגִּבְעָה.
אָמְרוּ לִי:
"לַקֶּשֶׁת יֵשׁ צְבָעִים
שִׁבְעָה.
סְפֹר מֵחָדָשׁ, טָעִיתָ!
מַה שֵּׁם הַצֶּבַע שֶׁרָאִיתָ?"

אֵין לוֹ שֵׁם
לַצֶּבַע הַשְּׁמִינִי,
הוּא זוֹרֵחַ בַּקֶּשֶׁת לְמַעֲנִי.
רַק אֲנִי רוֹאֶה אוֹתוֹ,
רַק אֲנִי.

לוֹחֶשֶׁת אִמָּא בְּדִגְדּוּג:
"טִיק- טַק-טוּק,
נִתְחַבֵּא יַחַד
בְּתוֹךְ חִבּוּק."

הַמַּחְבוֹא שֶׁל אִמָּא

אֲנִי מְבַקֵּשׁ מֵאִמָּא בְּקוֹל עַלִּיז:
הַחְבִּיאִי אוֹתִי מִיָּד מִיָּד בַּכִּיס.

"מַה פִּתְאֹם,
מַה קָרָה?
אַתָּה לֹא קָנְגוּרוּ
אֲנִי לֹא קָנְגוּרָה."

הַחְבִּיאִי אוֹתִי, אִמָּא,
מֵאֲחוֹרֵי הַגַּב.
"מַה פִּתְאֹם,
יַגִּידוּ שֶׁצָּמַח לִי זָנָב."

אָז אֵיפֹה אֶסְתַּתֵּר?
לֹא פֹּה, לֹא שָׁם,
אֵין בַּבַּיִת
מַחְבּוֹא אֶחָד מֻשְׁלָם.

נֶמֶשׁ בְּמַתָּנָה

לְנוֹנִי פַּרְצוּף
מָלֵא נְמָשִׁים
בְּצָבַע תַּפּוּז
וַעֲדָשִׁים.

לָאָח שֶׁל נוֹנִי
(קוֹרְאִים לוֹ יוֹתָם)
נְמָשִׁים בְּצָבַע בָּטָטָה
כְּתַמְתַּם.

וַאֲנִי לֹא קִבַּלְתִּי
מַתָּנָה מִן הַשָּׁמֶשׁ,
הִיא לֹא טִפְטְפָה לִי
אַף טִפַּת נֶמֶשׁ.

אֶתְמוֹל נָתְנָה לִי נוֹנִי
מַתָּנָה לַסַּנְטֵר,
נֶמֶשׁ אֶחָד קָטָן
אֶחָד וְלֹא יוֹתֵר.

אֲנִי שׁוֹמֵר אוֹתוֹ בְּקוּפְסָה
שֶׁצִּיְּרְתִּי עָלֶיהָ שֶׁמֶשׁ.
וְאַף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ
עַל הַקּוּפְסָה וְעַל הַנֶּמֶשׁ.

מַשֶּׁהוּ

הָעֵינַיִם רְעֵבוֹת
וְהָאָזְנַיִם צְמֵאוֹת
לַדָּבָר הַזֶּה.

אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ
אֵיךְ קוֹרְאִים
לַדָּבָר הַזֶּה.

אוּלַי קוֹרְאִים לוֹ
מַשֶּׁהוּ,
לַדָּבָר הַזֶּה.

וְהַלֵּב צָמֵא-פּוֹעֵם,
וְהַלֵּב רָעֵב-נוֹשֵׁם,
מְחַכֶּה לְמַשֶּׁהוּ
שֶׁאֵין לוֹ שֵׁם.

שלומית לב

"אני ילדה לשעבר שניזונה מן הגעגוע. הילדה שלומית יושבת לי על הכתפיים, עוצמת לי את העיניים ומובילה אותי. לפעמים היא כותבת לי את האגדות ואת השירים, לפעמים אני כותבת לה, ולפעמים אנחנו כותבות יחד בכוחות משותפים". כך מעידה על עצמה שלומית כהן-אסיף, שכבר לפני שנים כתבה עליה המשוררת דליה רביקוביץ' שהיא היורשת הטבעית של לאה גולדברג בתחום הכתיבה לילדים.

שלומית נולדה בעירק ועלתה ארצה בהיותה תינוקת. את רוב יצירותיה היא חולמת: "החלומות מפרנסים אותי", היא אומרת. היא החלה לפרסמן כששירתה כקצינת חינוך בשירות סדיר. עד כה פרסמה שישים ספרים: "הצימוקים הם ענבים עצובים", "הארנב ממושי", "חומפס", "נשיקה בכיס", "ציפור, לאן את נוסעת?" ו"מתחיל בבום ונגמר בטראח". על יצירתה זכתה, בין השאר, פעמיים בפרס זאב (1981 ו-1990), פעמיים בפרס ראש הממשלה (1984 ו-2001), בפרס אקו"ם על מפעל חיים (1995), בפרס פניה ברגשטיין (2003), בפרס ביאליק (2010) ובפרס רמת-גן (2011). מיטב האמנים בארץ מלחינים ומבצעים את שיריה, ואגדותיה מתורגמות ומופקות להצגות ולסרטי אנימציה.
היא גרה בחולון שזיכתה אותה בתואר "יקירת העיר".

זֶה קוֹרֶה לִפְעָמִים
לֹא תָּמִיד,
אֶצְבַּע לָאֲגוּדָל
אֲנִי מַצְמִיד.

עוֹשֶׂה לִי עִגּוּל
וּמְקָרֵב אוֹתוֹ לָעַיִן,
מַבִּיט עַל הָאֲדָמָה
וְעַל הַשָּׁמַיִם.

מִן הָעִגּוּל הַקָּטָן
שֶׁנּוֹגֵעַ לִי בַּחֹטֶם,
אֲנִי רוֹאֶה דְּבָרִים
שֶׁלֹּא רָאִיתִי קֹדֶם.

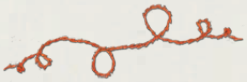

שלומית כהן–אסיף, מבכירות המשוררות הכותבות לילדים בעברית, פותחת בספר **הצבע השמיני** מניפה רחבה, רבגונית, מרתקת ועתירת דמיון. גם מבוגרים יתאהבו בשירי הילדים הפותחים צוהר לעולם של מציאות ופלא גם יחד, להתמודדות עם בעיות וקשיים, אבל גם למציאת פתרונות יצירתיים ולגילוי הטוב והיפה שבעולמנו.

האיורים מאירי העיניים של **ענבל לייטנר**, לצד הרקמה העדינה מסמנים את התפר בין היש לבין האין, בין הגלוי לבין הנסתר ובין מה שאסור למה שמותר, ומבקשים להציע את מה שכמעט נוגע בחוטם, אבל טרם התגלה.

מחיר מומלץ: 78 ש"ח
www.facebook.com/ZeltnerPublishing

צלטנר ספרים